

Vergaderjaar 1987-1988

19 836

Wijziging van de Wet houdende nieuwe bepalingen met betrekking tot provincies (Provinciewet)

Nr. 6

NOTA VAN WIJZIGING

Ontvangen 10 maart 1988

In het voorstel van wet (nr. 2) worden de volgende wijzigingen aangebracht:

A

Na artikel 113 wordt een nieuw artikel ingevoegd, luidende als volgt:

Artikel 113a

1. In dit artikel wordt verstaan onder
  - a. plan: een besluit dat een samenhangend geheel van op elkaar afgestemde keuzes bevat omtrent door de provincie te nemen besluiten of te verrichten handelingen, ten einde een of meer doelstellingen te bereiken;
  - b. beleidsverslag: een schriftelijke rapportage betreffende het door de provincie gevoerde beleid op een of meer beleidsterreinen dan wel op onderdelen daarvan en de samenhang daarbinnen of daartussen.
2. Het opstellen van een plan of van een beleidsverslag en het daarbij volgen van een voorgeschreven procedure kan vanwege het Rijk van het provinciebestuur slechts worden gevorderd in bij de wet te bepalen gevallen.
3. Een verplichting als bedoeld in het tweede lid geldt voor ten hoogste vier jaren tenzij de wet anders bepaalt.
4. Het opstellen van een plan of van een beleidsverslag en het daarbij volgen van een voorgeschreven procedure kan vanwege het Rijk in andere dan bij de wet bepaalde gevallen slechts voor een termijn van ten hoogste vier jaren van een provinciebestuur worden gevraagd.

B

Na artikel 269b wordt een nieuw artikel ingevoegd, luidende als volgt:

Artikel 269c

1. Ten aanzien van verplichtingen als bedoeld in artikel 113a, tweede lid, die gelden op de dag voor die van de inwerkingtreding van deze wet,

vangt de termijn, bedoeld in artikel 113a, derde lid, aan op de dag na die van de inwerkingtreding.

2. Artikel 113a, derde lid, is niet van toepassing op verplichtingen als bedoeld in artikel 113a, tweede lid, die zijn genoemd in de bijlage, behorende bij deze wet.

3. Ten aanzien van voorschriften als bedoeld in artikel 113a, vierde lid, die gelden op de dag voor die van de inwerkingtreding van deze wet, vangt de termijn genoemd in dat lid, aan op de dag na die van de inwerkingtreding.

C

Aan het wetsvoorstel wordt een bijlage toegevoegd, luidende als volgt:

Bijlage, bedoeld in artikel 269c, tweede lid.

**BIJLAGE, BEDOELD IN ARTIKEL 269C, TWEDE LID VAN DE
PROVINCIEWET**

Ministerie van Landbouw en Visserij

1. Landinrichtingswet (Stb. 1985, 299)
  - a. Landinrichtingsprogramma, bedoeld in artikel 33;
  - b. Landinrichtingsplan, bedoeld in artikel 73, danwel artikel 86;
  - c. Aanpassingenplan, bedoeld in artikel 101;
  - d. Begrenzingsplan, bedoeld in artikel 131.

Ministerie van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur

1. Wet Ambulancevervoer (Stb. 1971, 369), artikel 4
2. Tijdelijke Verstrekkingenwet Maatschappelijke Dienstverlening (Stb. 1975, 157), artikel 5
3. Wet Bejaardenoorden (Stb. 1984, 656), artikel 3
4. Wet Ziekenhuisvoorzieningen (Stb. 1971, 268), artikel 4
5. Wet Voorzieningen Gezondheidszorg (Stb. 1982, 563), artikel 11

**Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en
Milieubeheer**

1. Wet op de Ruimtelijke Ordening (Stb. 1985, 626)
  - a. Verplichtingen, als bedoeld in hoofdstuk III en V.

Ministerie van Onderwijs en Wetenschappen

1. Interimwet op het speciaal en het voortgezet speciaal onderwijs (Stb. 1987, 614)
  - a. Plan van nieuwe scholen, bedoeld in titel IV, afdeling 2.
2. Leerplichtwet 1969 (Stb. 1971, 406)
  - a. Verslag over de naleving van deze wet, bedoeld in artikel 25, eerste lid.

TOELICHTING

Algemeen

Met de voorliggende wijziging wordt uitvoering gegeven aan het voornemen van de regering een drempelbepaling in de Provinciewet op te nemen ter beteugeling van de reeds bestaande overvloed aan planprocedures en ter beperking van de introductie van nieuwe planprocedures.

Dit voornemen werd tot uitdrukking gebracht in het bij brief van de Minister van Binnenlandse Zaken in juni 1986 aan de beide Kamers der Staten-Generaal toegezonden kabinetsstandpunt inzake het eindrapport van de Adviescommissie sanering planprocedures, getiteld «Carnavals-tocht der planprocedures» (kamerstukken II, 1985-1986, 19 579, nrs. 1-2).

De Adviescommissie heeft in haar eindrapport de aandacht gevestigd op de niet geringe bezwaren, die kleven aan de veelheid en verscheidenheid van planprocedures waarmede provincies worden geconfronteerd.

Een eerste bezwaar is, dat provincies niet alleen te maken hebben met planverplichtingen voorgeschreven door de wetgever, maar ook met plannen die langs buitenwettelijke weg worden gevraagd zoals bijvoorbeeld plannen of daarmee gelijk te stellen beleidsverslagen die als voorwaarde worden gesteld bij een specifieke uitkering of die onderdeel uitmaken van een bestuursafpraak.

In de tweede plaats gaat het in vele gevallen niet om plannen of beleidsverslagen die naar eigen goeddunken kunnen worden gemaakt. Integendeel, vorm en procedure worden veelal gedetailleerd voorgeschreven. Bovendien worden de procedures dikwijls opgetuigd met advies- en overlegverplichtingen, met inspraakvoorschriften en met zeer gedegen rechtsbeschermingsprocedures. De wijze waarop en de mate waarin verschilt per beleidsterrein.

Vervolgens wijst de Adviescommissie op de veelheid en de verscheidenheid van de – vaak slecht bij de provinciale bestuurspraktijk aansluitende – planverplichtingen en -procedures die het de provincies moeilijk, zo niet onmogelijk, maken om tot een integrale afweging van beleid te komen. De vele, regelmatig weerkerende, verplichtingen om plannen of beleidsverslagen op te stellen en de te volgen procedures vragen veel menskracht en brengen dus hoge lasten met zich mee. Aan de verhouding nut-offer wordt bij de introductie van planverplichtingen en procedures meestal weinig of geen aandacht besteed, aldus de Adviescommissie. Soms worden provincies zelfs verplicht te plannen, terwijl er nauwelijks sprake is van een reële inhoudelijke of financiële ruimte om te plannen. De veelheid aan informatie, die de rijksoverheid vraagt en de inspanningen, die ten behoeve hiervan door de provincies moeten worden geleverd, staan, volgens de Adviescommissie, in geen verhouding tot het vaak betrekkelijk geringe gebruik dat van de verschafte informatie wordt gemaakt.

Op grond van de door de Adviescommissie omschreven bezwaren, die blijkens genoemd kabinetsstandpunt ook door de regering worden onderkend, wordt nu voorgesteld in de Provinciewet een bepaling op te nemen, die erop is gericht soberheid en terughoudendheid bij het vorderen c.q. vragen van provinciale plannen en beleidsverslagen te bevorderen. Daarmee wordt niet alleen beoogd een dam op te werpen tegen nodeloze bureaucratie maar tevens gestreefd naar het scheppen van ruimte voor provinciale besturen om een efficiënt en planmatig beleid te voeren.

In de voorgestelde bepaling wordt vastgelegd dat plannen en beleidsverslagen van provincies slechts vanwege het Rijk kunnen worden gevorderd in bij de wet te bepalen gevallen. Dat betekent dat de wet zelf uitdrukkelijk de vordering van een plan of een beleidsverslag en de voornaamste elementen van de daarbij te volgen procedure moet inhouden.

De wettelijke verplichting tot het opstellen van een plan of van een beleidsverslag geldt in beginsel voor ten hoogste vier jaren. De wet kan anders bepalen, maar zal dat dan uitdrukkelijk moeten doen. Aan deze horizonbepaling ligt de gedachte ten grond dat een verplichting tot het opstellen van een plan of een van beleidsverslag in de meeste gevallen na verloop van enige tijd overbodig is. Een planmatige beleidsvoering

heeft na een aantal jaren veelal voldoende vaste voet in de provinciale bestuurspraktijk gekregen en kan dan aan de provincies worden overgelaten. Begroting en meerjarenraming met bijbehorende toelichting bieden veelal goede mogelijkheden voor het vormgeven en inzichtelijk maken van een geïntegreerd planmatig beleid.

Voor de gevallen waarin het maken van een plan of van een beleidsverslag niet wordt gevorderd maar gevraagd – bijvoorbeeld als voorwaarde bij een specifieke uitkering of in het kader van een bestuurs-overeenkomst – wordt een iets soepeler regiem voorgesteld. Gedurende vier jaren kan zonder wettelijke basis van provinciebesturen het maken van een plan of van een beleidsverslag worden gevraagd. Als na het verstrijken van die termijn nog steeds plannen of beleidsverslagen worden gevraagd zal daarvoor een wettelijke basis moeten zijn gecreëerd. Evenals bij de gevorderde plannen en beleidsverslagen geldt dan in beginsel de horizon van vier jaren, tenzij de wet anders bepaalt.

De reden voor het introduceren van een «vrije» vierjaren-termijn voor de niet-gevorderde plannen en beleidsverslagen is dat de bestuurspraktijk teveel aan banden zou worden gelegd en de slagvaardigheid zou worden teniet gedaan als voor iedere experimentele, kortdurende of eenmalige planverplichting reeds aanstonds een wettelijke basis zou worden geëist. Dit zou ook een onevenredige zware belasting voor de wetgever met zich brengen. Bovendien is het niet noodzakelijk. Het streven is er immers vooral op gericht paal en perk te stellen aan verplichtingen op basis waarvan provincies gedurende langere of onbepaalde tijd gehouden zijn regelmatig weerkerend plannen te maken of beleidsverslagen op te stellen.

In de motie Kohnstamm c.s. (kamerstukken II, 1986–1987, 19 579, nr 7) is gevraagd een bepaling op te nemen inhoudende, dat iedere wettelijke regeling inzicht behoort te verschaffen in de door de planverstrekker te maken kosten en de door de planvrager te vergoeden kosten. Bij de introductie van een planverplichting zou dan steeds een overzicht van de kosten, alsmede van de tegemoetkoming in die kosten, moeten worden verstrekt.

De regering heeft bij brief van de Staatssecretaris van Binnenlandse Zaken (kamerstukken II, 1986–1987, 19 579, nr. 8) laten weten in te stemmen met de strekking van de motie, maar dat dubbele bepalingen in de wetgeving moeten worden voorkomen.

In artikel 144a van de huidige Provinciewet is bepaald in de toelichting, behorende bij rijksvoornemens die wijziging brengen in de uitoefening van taken of activiteiten door provincies, moet worden aangegeven via welke bekostigingswijze(n) de financiële gevolgen voor provincies kunnen worden opgevangen. In het voorliggende voorstel is deze bepaling in artikel 181 opgenomen. Vanzelfsprekend is hetgeen in deze algemene bepaling is opgenomen ook onverminderd van toepassing op de planprocedure.

Uitvoering van de motie zou dus tot een dubbele bepaling leiden. Uit dereguleringsoogpunt dienen dubbele bepalingen juist vermeden te worden. De regering heeft overwogen om de verdergaande bepaling van het bestuursakkoord tussen het Rijk en het Interprovinciaal overleg (kamerstukken II, 1986–1987, 19 967, nr. 1), zoals verwoord in de artikelen 3 en 4, op te nemen, maar zij heeft daarvan afgezien omdat het bestuursakkoord is gesloten voor de duur van deze kabinetsperiode. Voor de Provinciewet wordt uiteraard een langere levensduur voorzien dan alleen deze kabinetsperiode. Het bezwaar de bepalingen uit het bestuursakkoord over te nemen geldt temeer nu het bestuursakkoord een proefneming is. Het gaat de regering te ver één onderdeel uit deze proef wettelijke status te geven. Dit wordt nog versterkt door de omstandigheid dat deze wetswijziging, naar verwachting, eerst aan het eind van deze kabinetsperiode in werking zal treden. Echter, voor de duur van deze kabinetsperiode gelden in ieder geval de bepalingen van het bestuursakkoord.

Resumerend kan gesteld worden dat materieel de strekking van de motie, namelijk het inzicht verschaffen in de door de planverstrekker te maken kosten en de door de planvrager te vergoeden kosten, al is verwezenlijkt door artikel 144a van de huidige Provinciewet. In deze kabinetsperiode zijn de, verdergaande, bepalingen van het bestuursakkoord met het Interprovinciaal overleg tevens van kracht. Ten slotte zij opgemerkt dat de formulering zoals die gebruikt in de motie is opgenomen in de Aanwijzingen betreffende de terughoudendheid met planverplichtingen en planprocedures gericht tot lagere overheden (Aanwijzing 7).

De bepaling in het nieuwe artikel 113a moet worden gezien als een verbijzondering van de algemene bepaling van artikel 108, tweede lid, waarin wordt bepaald dat regeling en bestuur slechts kunnen worden gevorderd bij of krachtens de wet. De formulering sluit er zoveel mogelijk bij aan. Soberheid en terughoudendheid met planverplichtingen en -procedures kan op grond van de algemene bepaling alléén onvoldoende worden bevorderd om de volgende redenen:

- de niet-gevorderde maar door het Rijk wel gevraagde plannen en beleidsverslagen vallen er buiten;
- artikel 108, tweede lid, eist niet dat de wet voor concrete geval uitdrukkelijk de bevoegdheid tot het vorderen van plannen of beleidsverslagen schept;
- er worden in dat artikel geen specifiek op de planprocedureproblematiek toegesneden eisen gesteld.

In de Provinciewet komen ook voor andere bestuursinstrumenten afzonderlijke drempelbepalingen voor. Overwogen is of het aanbeveling zou verdienen deze drempelbepalingen in één bepaling samen te voegen.

Hierbij zou vooral gedacht moeten worden aan artikel 119, betreffende de systematische informatievoorziening, en aan artikel 182, betreffende de specifieke uitkeringen. Om hierna volgende redenen wordt dit niet voorgesteld. Hoewel alle bepalingen in beginsel een wettelijke basis voor het betreffende bestuursinstrument eisen, verschillen zij toch op onderdelen. Dit onderscheid wordt in belangrijke mate bepaald door het karakter van het specifieke bestuursinstrument. De verschillen tussen de systematische informatievoorziening en de specifieke uitkeringen zijn van dien aard dat in het voorstel voor een nieuwe Provinciewet gekozen is voor het systeem van afzonderlijke bepalingen, geplaatst in de hoofdstukken waarin de instrumenten naar hun aard thuishoren. Daarbij bieden afzonderlijke bepalingen het belangrijke voordeel dat zij volledig kunnen worden toegesneden op de «eigenaardigheden» van het betreffende bestuursinstrument. De voorgestelde wettelijke bepaling betreffende de planprocedures is tenslotte ook moeilijk samen te voegen met hetzij de bepaling betreffende de systematische informatievoorziening (art. 119) hetzij de bepaling betreffende de specifieke uitkeringen (art. 182).

Samenvoeging met de regeling betreffende de systematische informatievoorziening ligt niet in de rede omdat hierin wordt getracht de zuiver kwantitatieve informatieverstrekking aan banden te leggen en de bekostiging daarvan te regelen. Bij de planprocedures gaat het om een meer kwalitatieve verslaglegging over het te voeren c.q. gevoerde beleid. Daarbij staan met name de samenhang in het beleid en de explicitering van keuzen centraal. Vooral het steeds weer verplicht worden tot het opstellen van plannen c.q. beleidsverslagen op een deelterrein moet worden beperkt. Incorporatie in begrotingen en meerjarenraming met bijbehorende toelichting moet zoveel mogelijk worden bevorderd. Het voorgestelde toetsingskader in de Aanwijzingen voor de rijksdienst, waarover hierna meer, is mede daarop toegespitst. Ook een koppeling met de regeling betreffende de specifieke uitkeringen ligt niet voor de hand. Hoewel planprocedures vaak gekoppeld worden aan specifieke uitkeringen is er toch alle reden om voor planprocedures een afzonderlijke drempelbepaling op te nemen naast artikel 182, waarin de regeling betreffende de specifieke uitkeringen is neergelegd. In de eerste plaats

omdat plannen of beleidsverslagen ook wel zonder koppeling aan specifieke uitkeringen worden gevraagd, bij voorbeeld in het kader van een bestuursovereenkomst.

In de tweede plaats is het in artikel 182 gehanteerde onderscheid tussen tijdelijke en bestendige uitkeringen en de daarmee verband houdende eisen minder goed te hanteren voor planprocedures. De bestuurspraktijk zou te zeer aan banden worden gelegd als voor iedere bestuursovereenkomst waarin een afspraak over het opstellen van plannen of het maken van beleidsverslagen is vastgelegd, direct een algemene maatregel van bestuur als basis zou worden geëist. In de derde plaats zijn de overige in artikel 182 opgenomen eisen volledig toegesneden op een beperking van het gebruik van specifieke uitkeringen als wijze van bekostiging. De juist voor planprocedures zo belangrijke horizonbepalingen van vier jaren, die een steeds weerkerende bezinning op nut en oorzaak van het voortbestaan van een planverplichting moeten garanderen, ontbreken.

Tenslotte wordt bij de bepaling betreffende de specifieke uitkeringen ook geen aandacht besteed aan een mogelijke financiële compensatie.

In de voorgestelde bepaling is geen verplichting tot het voeren van overleg met de bewindspersonen van Binnenlandse Zaken opgenomen. Uit de in artikel 117 verankerde coördinerende bevoegdheid vloeit immers al voort, dat zij tijdig moeten worden ingeschakeld voordat tot het vorderen of vragen van plannen of beleidsverslagen wordt overgegaan.

Evenmin is er in de bepaling een toetsingskader verankerd, zoals werd voorgesteld in de motie van mevrouw Van Nieuwenhoven (kamerstukken II, 1986-1987, 19 579, nr. 4). Onder invloed van het streven naar deregulering heeft bij de regering de overtuiging postgevat dat gedragslijnen voor het verkeer tussen bewindspersonen en tussen departementen, ook indien deze strekken tot bescherming van de positie van lagere overheden, niet in de wetgeving thuishoren maar in de Aanwijzingen voor de Rijksdienst. Daarin worden ook Aanwijzingen betreffende de terughoudendheid met planverplichtingen en planprocedures gericht tot lagere overheden opgenomen. In deze Aanwijzingen wordt onder meer aangegeven, dat steeds kritisch moet worden overwogen of in het concrete geval een verplichting tot het opstellen van een plan of van een beleidsverslag wel het meest geëigende en minst bezwarende instrument is. Ook zal moeten worden nagegaan of er sprake is van een zodanige verticale beleidssamenhang, dat een planprocedure gerechtvaardigd moet worden geacht. Voor de Aanwijzingen is tevens het ijkpunt belangrijk, dat er voldoende inhoudelijke en financiële beleidsruimte moet zijn om te kunnen plannen. Het opnemen van dit toetsingskader in de Aanwijzingen verklaart waarom de regering heeft besloten geen gevolg te geven aan de motie van mevrouw Van Nieuwenhoven. In het overleg met de bewindslieden van Binnenlandse Zaken over voornemens tot het van provinciebesturen eisen of vragen van plannen en beleidsverslagen zal dit toetsingskader wel een belangrijke rol gaan spelen.

De eisen met betrekking tot soberheid en terughoudendheid ten aanzien van planprocedures strekken zich niet alleen uit tot de plannen c.q. beleidsverslagen die worden gevorderd of gevraagd van provinciale besturen, maar ook tot die welke van gemeentebesturen worden gevorderd of gevraagd. Een drempelbepaling, zoals hier voor de nieuwe Provinciewet voorligt, wordt ook voor het voorstel voor een nieuwe Gemeentewet voorbereid. Ongetwijfeld zullen de toetsingspunten ter bevordering van een soberheid en terughoudendheid met planverplichtingen en -procedures een rol gaan spelen in het bestuurlijke verkeer tussen provincies en gemeenten. Vanuit de gezichtshoek van de decentralisatie is het niet wenselijk hierin van rijkswege geregeld op te treden.

Artikelsgewijs

In het *eerste lid* van artikel 113a wordt een omschrijving gegeven van het begrip plan en het begrip beleidsverslag. De omschrijving van het begrip plan sluit aan bij die van de Commissie wetgevingsvraagstukken in het rapport «Orde in de regelgeving» ('s-Gravenhage, 10 december 1985, p. 29). Het begrip is niet beperkt tot plannen die zijn gericht op verandering van de bestaande toestand. Ook conserverende plannen vallen onder de reikwijdte van dit artikel. De doelstelling bij dergelijke plannen is het behoud van de bestaande toestand. Onder het begrip beleidsverslag vallen niet de verslagen die alleen een kwantitatieve gegevensverstrekking inhouden, zoals bij voorbeeld bestedingsverslagen. Er is vanaf gezien ook de planprocedure nog eens expliciet te definiëren als de wijze waarop een plan of een beleidsverslag tot stand moet komen gebracht omdat dit eigenlijk vanzelf spreekt.

In het *tweede lid* is de drempelbepaling verankerd. Deze houdt in dat voor het vorderen van een planverplichting een specifieke formeelwettelijke basis is vereist.

Het *derde lid* bepaalt dat een verplichting tot het opstellen van een plan of van een beleidsverslag na vier jaren vervalft. Afwijking van die regel in de betrokken bijzondere wet is mogelijk, doch dit moet uitdrukkelijk geschieden hetzij door het buiten toepassing verklaren van de regel in het derde lid, hetzij door uitdrukkelijk een andere geldingstermijn voor de planverplichting te noemen. Voor de reeds bestaande wettelijke planverplichtingen wordt in artikel 269c, eerste lid, een overgangsregeling getroffen. In het tweede lid van dit artikel worden de in de bijlage opgesomde planverplichtingen uitgezonderd van de vervaltermijn van artikel 113a, derde lid. Het gaat daarbij om planverplichtingen waarvan onomstotelijk vaststaat dat zij voor een langere termijn dan vier jaren moeten worden gehandhaafd.

Op grond van het *vierde lid* geldt voor de niet gevorderde maar gevraagde plannen en beleidsverslagen, die bij voorbeeld als voorwaarde worden gesteld bij eenmalige subsidies of daarmee gelijk te stellen uitkeringen of waartoe wordt besloten in het kader van een bestuursafpraak, dat het regiem zoals bepaald in het tweede en derde lid voor deze materiële planverplichtingen pas na vier jaar gaat gelden. Voor de bestaande materiële planverplichtingen is in artikel 269c, derde lid, een overgangsregeling getroffen.

Overgangsbepaling

In het voorgestelde artikel 269c zijn de overgangsbepalingen opgenomen ten aanzien van de verplichtingen die gelden bij de inwerkingtreding van deze wet.

Door deze overgangsbepaling vindt een sanering plaats van de thans vigerende planverplichtingen en -voorschriften. Uitzonderingen zijn genoemd in de bij deze wet behorende bijlage.

Aan deze overgangsbepaling kleeft het nadeel dat aan de betrokken wetten en voorschriften niet is te zien of er nog steeds een plan of beleidsverslag wordt gevorderd of gevraagd. Hiervoor dient men de Provinciewet en de bijbehorende bijlage te raadplegen.

Dit nadeel kan worden ondervangen door de bedoelde wetten en voorschriften aan te passen, zodat de bijlage niet lang hoeft te blijven bestaan. Ook is mogelijk dat er vijf jaar na inwerkingtreding van de Provinciewet via een verzamelwet de alsdan nog niet aan deze bepalingen aangepaste wetgeving wordt gewijzigd. De regering zal zowel het een als het ander bevorderen.

Dereguleringsaspect

De bepaling wordt voorgesteld ter bevordering van een vermindering en een vereenvoudiging van planverplichtingen en daarbij behorende procedures en is uit dien hoofde bij uitstek dereguleringsvriendelijk.

Daar staat tegenover dat de voorgestelde bepaling ook enige beleidslasten met zich brengt. Immers, als tot het vorderen of vragen van plannen wordt overgegaan moeten op grond van artikel 181 van de Provinciewet kostenplaatjes worden gemaakt en zal er ingevolge de Aanwijzingen voor de Rijksdienst gemotiveerd moeten worden aangegeven waarom in een concreet geval tot het vorderen of vragen van een plan of van een beleidsverslag wordt overgegaan.

De voorgestelde wettelijke bepaling strekt ertoe te bewerkstelligen dat het rijk terughoudendheid betracht met het vorderen of vragen van plannen en beleidsverslagen. Ook bestaande planprocedures zullen overeenkomstig de overgangsbepalingen onder de reikwijdte van deze bepaling worden gebracht. Op den duur zullen de provinciebesturen hierdoor minder met planningsopdrachten en specifieke planvoorschriften worden belast. Hierdoor zullen de met planprocedures gepaard gaande beleidslasten verminderen.

De voorgestelde bepaling is overigens ook getoetst aan de aanwijzingen inzake terughoudendheid met regelgeving en is daarmee in overeenstemming.

De Staatssecretaris van Binnenlandse Zaken,
D. Y. W. de Graaf-Nauta